

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:

De Wijkwaad
— (Naam. Maatsch.) —
TONGEREN
Postboks rekening n. 2455,
Telefoon 19

Abonnementprijs: fr. 12.50 per jaar,
Vooraf betaalbaar.
30 centimes het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel .....fr. 1.00
Tusschen Allerlei in Provincie-
nieuws .....fr. 2.00
Verzenden en doodsberichten .....fr. 3.00
Kleine Aankondigingen:
Van 1 tot 4 regels .....fr. 3.50
Elke regel meer .....fr. 0.75
Voor meer dan één inlasting, prijs
volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen
moeten ons toekomen voor Donderdag
middag.

O. H. Hemelvaart

Lang reeds had de ruimte Hem verzonden, en nog staarden Zijn leerlingen hemelwaarts, als wachtten ze op Zijn wederkomst.
Toen verscheen een Engel en sprak hen toe: « Is het Christus dien gij verwacht? Gaat, want slechts eenmaal nog zal Hij ziebaar op de wereld komen, den uitersten dag, in volle glans en glorie: den dag van 't oordeel... »
En Zijn leerlingen gingen en brachten licht en vrede, op Zijn gebod...
De gansche wereld rond rees een licht, rood en purper eerst om 't bloedige belijden van geloof, hoop en liefde; schitterend dan, om 't gezegene Christe.
Hooger, breeder en wijdscher vlamt het licht, dat vrede baart en rijke Christus-liefde.
« Gaat en onderwijst alle volkeren ».
En duizenden gingen en gaven hun leven, hun jeugdige leven zo vaak, om het volbrengen van 't liefde gebod.
Heel de wereld, ieder land gaf zijne leeraars en martelaars, die met blijheid offerden hun gansche bezit en leven.
Nu nog zijn er zoovelen, ook uit onze Vlaamsche gewonen, die werken, ginder ver op den overkant der oceanen, aan het zielewiel der verlostoken.
Nu nog sneven er op Christus' veld, onbekend zoo dikwijls door iedereen, maar gekend en bemind door Hem, Christus, voor wien Hij stroomd en viel, in verre vreemde gewonen, gepijnd misschien tot den laatste ademtocht, gepijnd door hatende menschen die nog wroeten in razende Christus-hatelij-
Vergeet het niet, o lezer, vergeet het nooit: ook voor u sprak Christus zijn gebod: Gaat en onderwijst ».
Ook op u rust de plicht van het apostelschap; ook gij hebt uw deel van Christus-liefde; en dat deeltje moet gij voortplanten, in u, om u, overal waar de plicht der liefde het eischt.
Zoo zal Christus zelf u zegenen en uw eigen liefde doen woekeren in uw eigen hart.

MEIGEDACHTEN.

Bloempjes in de groene weide,
Die Gods rijkdom openspreidt;
Och! vertelt mij, waarom is het
Dat gij toch zoo schoon nu zijt?
't Is de maand van Zijne Moeder
Daarom kleeft God ons schoon,
Strooide Hij de zoetste geuren
Op de blaadjes onzer kroon.

Bloempjes, als ik u beschouw
In uw lieve lenteprijs,
Denk ik aan de Zoete Vrouwe,
Die zoo minzaam tegenlacht.
Naar uw kroontjes vol van geuren;
Maar ook aan het vrome kind
Dat al biddende u komt plukken
Daar het Zijne Moeder mint.

Bloei en geurt, mijn lieve bloempjes,
In de groene, zachte wei.
Voor Gods Moeder, mijne Moeder,
Want Hij schonk Ze weg aan mij!

Lachen is gezond

Een beroemd Fransche schrijver — de naam is ons ontsnapt — schreef eens het volgende: twee en een halve minuut heeft de mensch in het leven: één om te weenen, één om te lachen, en een halve voor de vriendschap.
Menig mensch gebruikt echter den tijd, hem tot lachen toegemeten, op verkeerde wijze. Men ontmoet meestal meer ernstige zure, kieskaauwerige gezichten dan lachende en vriendelijke.
Lachen doet anders in een gezin zoo weldadig aan. Een gulle lach is de zon in den huiskring. Deze gemoedsuiting komt tot uitdrukking door verschillende spieren van ons gelaat, door den mond, door het oog, door het voorhoofd. Het lachen in huis, vooral het lachen der moeder kan zoo weldadig aandoen dat het als muziek klinkt.
Menige moeder lacht niet muziek en juist de moeder, de huisvrouw, heeft het lachen zoo noodig.
Natuurlijk is men niet altoos tot lachen gestemd. Het huizeigen is dikwijls zwaar. Zorgen en kommer zijn er in een huizeigen in overvloed... en moeder draagt het grootste deel.
Maar het werkt nadeelig op de omgeving, wanneer de vrouw op alles en tegen alles een zuur gezicht zet, wanneer elke tegenslag en elke teleurstelling haar ontstemmen.
Selma Lagerlof, de beroemde schrijfster, verhaalt in een harer werken dat het hun thuis — in haar eigen thuis — verboden was zuur te kijken, of neerslachtig te wezen om eene teleurstelling.
Kinderen zijn scherpe opmerkers. Zij merken moeders ontstemming op, zij lijden er onder, bij gelegenheid volgen zij haar na. Later zullen zij hun huis of somber en doodsch of zonnig en vroolijk maken als eens hun ouderlijk huis.
In den lach, in den glimlach der vrouw ligt een tooverkracht. De lachende oogen der vrouw zijn sonnetralen die de wolken

aan den huiselijken hemel, die nergens uitblijven, verspreiden. Het vroolijk lachen der moeder klinkt lang en onvergetelijk na.
Een vroolijk, hartelijk lachen verkijft niet alleen alle anderen, maar het verfrisch ook zelf en draagt tot de gezondheid bij. Hartelijk lachen bevordert de spijsvertering, versterkt de zenuwen en laat de lucht diep in de longen dringen. Daarom werkt flink lachen zoo weldadig.
Over 't algemeen mag men zeggen dat de menschen te weinig lachen.
Sommigen denken verkeerd, dat menschen, die gemakkelijk lachen, onverschillige menschen zijn of het zich weinig aantrekken. We kennen persoonlijk lachers, die daarom wel diep en scherp voelen maar die steeds glimlachend door het leven gaan en hun eigen smart verbergen, menschen die de ellende van het leven kennen en vele teleurstellingen hebben gesmaakt, maar naar het woord der dichters, « die lachen om anderen geen « zeer » te doen ».

Monarchie of Republiek

WAAR GAAT EUROPA NAARTOE?
Nog is Europa vol van den val der spaansche kroon, die kletterend met het toppunt van het hoogste gezag is neergekomen. Lang heeft zij daar staan wankelen, lang heeft men gepoogd haar het oude evenwicht weer te geven. Maar niet alleen hebben de aangewende middelen geen baat gebracht maar misschien wel den val nog verhaast.
In tegenrijst met wat vroeger het geval zoo geweest zijn, is alles nu vrij rustig verlopen.
Koning Alfonso heeft zijn land verlaten zonder althans formeel afstand te hebben gedaan van zijn troon (hij wil immers eerst nog de eindbeslissing der constituerende vergadering afwachten), en de republikeinsche gezinden hebben zonder meer de macht in handen genomen, taak waar zij zich klaarblijkelijk reeds lang te voren hadden op voorbereid. Wat het ten slotte in Spanje geven zal, is nog niet te bepalen. Het heeft ons reeds meermalen voor verrassingen gesteld.
Een feit is het nochtans dat de voorvalen aldaar aan velen weer de vraag doet stellen: « Waar moet het met Europa naartoe? Gaan wij hier werkelijk helemaal het republikeinsche stelsel invoeren? »
Vraag die wij met de gebeurtenissen op politiek gebied, al was het ook maar na den oorlog, aandachtig gade slaan en heelemaal niet ongewettig blijkt.

BUITENLAND

AMERIKA.
Een dramatische les van natuurwetenschap. — M. William Harwood, leeraar bij de school van Stanford, had om zijne les van natuurwetenschappen op te luisteren, een beer en twee kleine leeuwen door een diertemster. Een zeventienjarige meisje, Vivian Lechner, wou in de klas komen, toen zij door het gebrul van een der leeuwen achteruit week.
— Treedt binnen, zegde de diertemster, het heest zal u geen kwaad doen.
Aangemoedigd naderde het kind. De leeuw brak zijn band door en wierp zich op het kind, dat in het aangezicht geïcwetst werd.
De kinderen, door panischen schrik bevangen, vluchtten langs de vensters, in groote wanorde.
Onderwijl poogden de professor en de diertemster het dier te overmesteren. Talrijke kinderen lieren kneuzingen en voor wat de kleine Vivian Lechner aangaat, weet men nog niet of zij, niettegenstaande eene heilkundige bewerking, bij hoogdringende gedaan, in leven zal blijven.
De schooloverheden verwerpen alle verantwoordelijkheid, zeggende dat zij niets afwisten van het doen van den professor.
De leeraar en de diertemster sloegen op de vlucht en worden door de politie opgezoekt.

FRANKRIJK.

Vliegerongelukken. — In den loop der week en nog wel op één dag, had de Fransche militaire luchtvaart niet minder dan vier ongelukken te boeken. Bij de zeventienjarige vlieger van de Middellandsche Zee aan de kust van de Middellandsche Zee is een waterverluchtig bij een noodlanding over den kop geslagen en vernield. De inzittenden bleven echter ongedeerd.
Ook een ander toestel sloeg bij den start over den kop en eveneens vernield, doch ook hier bleven de inzittenden ongedeerd.
Een derde vliegtuig werd bij een noodlanding in de buurt van Parijs vernield. Hierbij werden de twee inzittenden ernstig gewond.
Het ernstige ongeluk had plaats in de buurt van Montelmar, waar een vliegtuig van het Straatsburger vliegerregiment neerstortte, waarbij zoowel de bestuurder als de waarnemer op slag gedood werden.
— Het oud spiegelgaffeltje. — In het Fransche dorp Le Becquet, nabij Cherbourg, werd onlangs de inboedel verkocht van de weduwe Thuillier. De echtgenoot van de weduwe, eigenaars te Digoville, kochten er voor 30 fr. een oud spiegelgaffeltje. Thuis gekomen, vonden zij het zonderling dat er planken genaseld waren onder het blad van

heden en veranderingen dan de zuiderlijke volkeren.
Het is bij de germaansche volkeren dat monarchies aan het hoofd staan met 8 koningen- en vorstenkronen. De Latijnen hebben vier monarchies, de Slaven twee en Hongarije en Albanie ook twee.
Voor de republikeinen wordt ontegensprekelijk de meerderheid gevormd door de jongere staten. Deze komen de rangen aanvullen met 6 republieken. Daarop volgen de Romanen met 5 republieken, de Germanen met 4 en ten slotte de Slaven met 3 republieken, waaronder ook Rusland.
Wat de stabiliteit van het regiem betreft, leert ons de geschiedenis dat wij in Europa drie republieken hebben welke nog niet geheel en al zekerd zijn. Bij alle drie zijn er krachten aan het werk tot wederoprichting van de monarchie.
Welk besluit valt er nu te trekken uit deze gegevens welke wij ontleenden aan een artikel verschenen in het nederlandsch blad « De Avondpost » en komende van de hand van Dr H. Westerman? Alleen dit, dat voor het oogeblijk de balans vrijwel in evenwicht hangt. Maar anderzijds toch ook dat wij gekomen zijn op een keerpunt in de geschiedenis welke die zelfde balans naar de eene of andere zijde zal doen doorslaan.
Wij hebben pas de wereldoorlog achter den rug, een tijd die aan veel volkeren een zwaar dwangregiem heeft opgelegd. Dit gaat echter nooit zonder zware gevolgen, want onvermijdelijk doet zich eene reactie gevoelen. De natuur zoekt immers steeds naar evenwicht en uitzonderlijke toestanden laat ze een tijdje goed gaan, breken onvermijdelijk later zich zelf weer af.
De oorlog heeft niet alleen wijziging gebracht van grenzen, maar ook in de volksmentaliteit en van daar zoo het best kunnen dat men nog niet gekomen is aan het einde der veranderingen. Het is nochtans niet heelemaal uitgesloten dat de Europeesche samenleving nog een eindje heen en weer schommelen, ten slotte toen terug in haar vroegeren vasten vorm zal vallen. Wanneer dit niet geschiedt, dan is het dat het dien vorm ontbrekt, aan voldoende leefbaarheid, voldoende lenigheid en aanpassingsvermogen. Dat er in zulk geval naar nieuwe wegen wordt gezocht en er nieuwe banen worden opgegaan, wie kan dat kwalijk nemen.
Ook een staatsregiem moet weten mede te evolueren. Gebeurt dit niet dan komt men onvermijdelijk tot eene revolutie. Dat hebben na den oorlog in totaal 6 dynasties tot hunne schade ondervonden.

EGYPTE.

De opgravingen. — De oudheidkundige expeditie van het museum der Hoogeschool van Pennsylvania, die thans bezig is met opgravingen in Egypte, heeft eene gewichtige ontdekking gedaan. Noordelijk van de Meydam-pyramide werd eene grafkamer bloot gelegd, welke eene mummie van een vorst bevatte. Wat slechts zelden voorkomt is dat sedert de begraving van den inliggende de grafkamer onaangeroerd gebleven is. De kamer bevatte bijgevoegd een groot getal voorwerpen welke gedeeltelijk groote waarde hebben.
Uit het hieroplypschrift blijkt dat de doode den naam Hy-Hep droeg. De pyramide is klaarblijkelijk gebouwd door den Pharo Semsur en men neemt daarom aan dat Ny-Hep diens zoon was. De grafkamer stamt uit den tijd van het begin der vierde dynastie. Bovendien zijn in de nabijheid een groot aantal graven gevonden, afkomstig uit den tijd tusschen de derde en vierde dynastie en die lijken bevatten in hurkende houding.
DEUTSCHLAND.
Hoe de Duitse coiffiers hun vak willen beschermen. — De haarkappers van Frankfurt hebben een congres gehouden, congres dat door een 1000 tal vaklieden werd bijgewoond.
Zij besloten van aan de Landelijke Associatie te vragen om een voorstel in te dienen bij de regering tot het bekomen van eene belasting op de scheermessen.
Zij hadden uitgerekend dat in de veronderstelling dat er slechts 42 centiemmen geheven werd van 5 penning (24 centiemmen) per scheermes, dit den staat 250 miljoen per jaar zou opbrengen.
CHINA.
Nieuwe gisting. — GEVAARVOLLE TOESTAND. — De gouverneur van Canton heeft telegrafisch aan Nanking de onmiddellijke vrijlating gevraagd van Hu Han-min, die gevangen wordt gehouden als gevolg van meningsverschillen met Tehang Kai-ehk over de opstelling der constitutie, zoodra de bevrijding van Li Tehai-sum, ex-gouverneur van Canton, die sedert Maart 1925 tot Nanking gevangen wordt gehouden.
De nationalistische regering heeft onlangs 200,000 soldaten in Noord-Honan samgetrokken, ten einde de 75,000 gevangende soldaten te verjagen, die thans onder bevel van Chi-hui-san, een opstandig generaal, strijden. De regering ziet zich thans echter geplaatst voor een mogelijke alliantie tusschen Chi-hui-san met de militaire leiders, die de provincies Hupeh, Kuangsi en Kuantseng beheerschen.
Dit gevoegd bij de moeilijkheden, die Tehang-Kai-ehk bereid worden in verband met de Volksconventie maken den politieke toestand in China thans critiek.

het tafeltje. Zij verwijderden die planken en er kwam een fortuin te voorschijn, te weten: 30.000 fr. in uitmuntende titels, 18.000 fr. in banknoten en 15.000 fr. in bons der Nationale Verdediging.

ITALIE.

De Heilige Lijkwade te Turijn. — DE PLECHTIGE UITSTELLING. — Te Turijn werd Zondag, voor de eerste maal na 33 jaar, de H. Lijkwade wederom in de kathedraal ter vereering uitgesteld. Negentien Bisschoppen namen deel aan de plechtigheid. Op het hoogaltaar staat een groote reliquieschrijn van dof goud opgesteld. Op de groote vergulde lijst, in het midden, ziet men het geslachtwapen van het Huis van Savoye met de kenspreuk « Fiat ».
Op de altaartafel staan de symbolen van het lijden van Christus afgebeeld. Tal van bedevaarders uit alle deelen van Italië en ook uit Engeland zijn te Turijn aangekomen.
De H. Lijkwade die, volgens het H. Schrift door Joseph van Arimathea aangekocht werd om het heilig lichaam van den Goddelijken Verlosser na Zijne Kruisdood in te wikkelen, wordt door het Huis van Savoye beschouwd als zijne kostbare reliquie. Het heeft al reeds 600 jaar in zijn bezit. Op de H. Lijkwade is nog duidelijk de omlijning van het Goddelijk Lichaam zichtbaar, en ook de bloedvlekken waarmede het kostbaar doek bij de Kruisafneming werd besmeurd, zijn nog duidelijk te zien. De H. Lijkwade is 4 meters 36 land en 1 meter 10 breed.
Volgens oude overlevering en eene verklaring van den H. Hieronymus werd de kostbare reliquie door twee vrome vrouwen na de verrijzenis van Christus bewaard en bleef zij tot het jaar 1000 te Jeruzalem. Rond dat jaar werd zij overgebracht naar de Basiliek van Santa Maria Blakerna, te Constantinopel. De kruisvaarders namen in 1205 de reliquie mede, maar moesten ze afstaan aan Mgr Guarnieri di Traine, Bisschop van Troas, deze schonk ze aan ridder de Champlite, die ze meenam naar Frankrijk. In 1452 ging de H. Lijkwade over aan hertog Louis I van Savoye, toen gouverneur van Burgondië en van dan af wordt de H. Lijkwade door het Huis van Savoye met den grootsten eerbied bewaard.
Tekenmale de familie Savoye hare verblijfsplaats veranderde, werd de H. Lijkwade meegenomen. In 1578 werd zij door Emmanuel Filiberto naar Piemont overgebracht, op verzoek van den H. Carolus Borromeus. Ten slotte werd de kostbare reliquie naar Turijn gebracht, waar zij sinds 1694 bewaard wordt in de monumentale kapel welke Carlo Emanuele I er voor liet bouwen in de abdis van den dom.

De Mijnramp van Hornu

De bedolven mijnwerkers zijn gered.

Na zes dagen en vijf nachten zijn de zes mijnwerkers, die sedert Woensdag van verleden week bedolven zaten, op meer dan 900 meters diepte, in de koolmijn van Hornu, levend en ongedeerd gered geworden; Dinsdag morgen werden zij bovengehaald.
Dag en nacht is er door een ploeg redders, die elkaar aflostten, onverpoosd tot hunne bevrijding gewerkt worden. Bij middel eener verlichtingbuis was men in betrekking met de bedolven mijnwerkers geraakt, en had men hen versche lucht en levensmiddelen kunnen toeveroeren.
De kortsichtige macht van Maandag. — De nacht van Maandag is bijzonder tragisch geweest, wat men best kan begrijpen, vooral nu men weet — na de redding der bedolvenen — aan welk zijden draaije het leven der ongelukkigen heeft gehangen; want, ondanks alle geruststellingen van ingenieurs en redders, was men Maandag nacht nog geenszins zeker de bedolvenen te kunnen bereiken. Men was erin gelukt den hoop ingestort materiaal te verwijderen, doch op dit oogenblik bleef er nog een gewelf van zes meter keiharde koolsteenen te doorbooren, en deze laag was zoo waarbarstig aan piek en houweel, dat men er niet kon door geraken. Na uren kappen en boren was men maar enkele centimeters verder geraakt. Op die wijze ging de redding nog dagen op nachten aardoopen.
Met dynamiet! — Wat dan gedaan? De klomp bij middel van dynamietkardoen uiteten rukken?
Te midden van den nacht werd in den koolput eene vergadering gehouden van de ingenieurs van het Mijnkorps en de meest ervaren arbeiders-ploegbazen. Het kwam er op aan eene beslissing te nemen, welke de schriklijkste verantwoordelijkheid medebracht. Zoo men met dynamietkardoen te werk gaan? Zouden de ontploffingen het gewelf van zes meters niet doen instorten op de gevangenen? Na het voor en het tegen gewikt en gewogen te hebben, werd beslist een tiental dynamietkardoen te doen ontploffen.
Dinsdag morgen, te 1 uur, werd het eerste gat geboord; de dynamietkardoen werden erin gestoken, en van op afstand werd de lont gebrand. Eene ontploffing daverde door de mijn. Ingenieurs en redders snelden toe en stelden vast dat de uitslag gunstig geweest was. De losgezeten koolklomp werden weggebracht. Eene tweede kardoen werd afgestoken; opnieuw werden de losgezeten koolsteenen afgevoerd. Aldus werden een tiental kardoen ontploft, met het gevolg dat men Dinsdag morgen, op twee meters van de sladdoffers geraakt was. Nu geen kardoen meer.
Het gewelf doorboord. — Een klein boormachine werd bijgehaald en onmiddellijk in werking gebracht. De twee meters waren spoedig doorboord, en wanneer de boorstaaf in de holte voor de bedolvenen zichtbaar werd, hoorden de redders de ongelukkigen van blijdschap roepen en juichen: « Haast u! Haast u! Ge zijt er door! Ge zijt bij ons! »
En de redders riepen terug: « Ja, we haasten ons! » Door het geboorde gat werden eerst stoupen frisch water in de holte neergelaten.
En dan werden de laatste reddingswerken aangevangen, onder de leiding van den ingenieur Barbier, een bewonderenswaardig man, die sedert Woensdag dag en nacht te been was, zonder eenige rust te nemen.
In kortsichtigen haast werd er voort gewerkt om het boorgat te verbreedn, ten einde de mannen te kunnen ophalen. De mijnwerkers, wier taak Dinsdag morgen ten einde was, bleven in de mijn wachten op de redding hunner kameraden.
Bevrijd! — Dinsdag morgen, te 6 uur, was het gewelf breed genoeg doorboord. De ploegbaasredder Savary sprong naar beneden en viel in de holte te midden der zes bedolvenen. Deze sprongen hem rond den hals, omhelsden hem, weenden en lachten! Ze waren gered!
Savary maakte er haast en spoed mede. Eene ladder werd in de schacht geschoven en de opstijging ving aan. De ingenieur, M. Barbier, ving de geredden een voor een in zijne armen op en leverde ze over aan de arbeiders der reddingsploeg. We zullen hier de diep-roerende tooneelen van blijdschap niet beschrijven. Door al de euaenderrijen galmde de juichkroten der arbeiders: « Ze zijn daar! Ze komen! Ze komen! »
De ingenieurs brachten de geredden onmiddellijk in eene gaanderijkamer, waar zuiver linnen in gereedheid was gebracht, en waar de ontsnapten vooreerst melk en warme dranken werden bezorgd en de noodige verpleging genoten. Gewest waren zij niet, doch er moesten hun eenige bijzondere zorgen verleend worden, om reden der geweldige terneerdrinking welke ze hadden ondergaan door de hitte. Immers, godurende zes dagen en vijf nachten hadden zij in die holte geleefd in eene temperatuur van 25 graden hitte.
De geneesheeren en de ingenieurs bleven bij de ontsnapten, terwijl de redders zich naar den lift begaven om aan de oppervlakte opgehaald te worden.
In den koolmijnkor, — In den koolmijn-

koer, waar de liftmondingen uitgeven, bevonden zich M. Abrassart, bestuurder der mijnen, en zijne ingenieurs, vergezeld door de familieleden der ontsnapten. Weldra kwam daar ook een Majoor Van Caubergh, stafofficier des Konings, door onze Vorsten afgevaardigd om de geredden te groeten in hunnen naam.
Te 7 uur kwam de eerste lift boven. Het was de eerste ploeg redders, met den baas Savary aan 't hoofd. Men kan begrijpen dat Savary met vragen overstelpt werd. Hij is de eerste bij de ontsnapten geweest. « Ze hebben mij zoo geweldig omhelsd, zegde hij, dat ze mij gebeten hebben! » Savary vertelde verder dat alle geredden er zeer flink uitzien. De ploegbaas Aimé Caillaux had na de eerste ontmoeting met Savary dadelijk al zijne kalme herregerd. Ook eischte hij, getrouwe aan het reglement, dat hij de laatste de holte zou verlaten. Eerst zijne mannen reddden, en hij de laatste! En zoo is het ook geschied.
De ontsnapten boven! — Eindelijk 7.40 u. rinkelde de liftbel voor het ophalen der ontsnapten. Het groote liftwiel in den schachtoren ging aan het draaien; de kabels rolden op en af in den mijnput, en plots rees de lift uit den put op 'n veel stil aan de oppervlakte. De ingenieur Barbier en de ontsnapten stapten uit. Familieleden, vrouwen kinderen, moeders velden toe. De ontroering was overweldigend, en eene lange poos biggelden de tranen uit aller oogen. Er werd geweend, guchik, gelachen! De ontsnapten werden omhelsd met bloemen. Na de eerste omgelukken van ontroering trad de afgevaardigde des Konings, majoor Van Caubergh, voort, wenschte M. Barbier en zijne medewerkers hartelijk geluk, en drukte de ontsnapten de groote vreugde van den koning en van de Koningin over hunne redding af.
In het bureau van den bestuurder. — De overheden en de geredden werden aan in het bureau van den bestuurder M. Abrassart geleid, waar zij nog eene poos uitrustten.
De ontsnapten werden dan eene collatie opgediend. Majoor Van Caubergh richtte daar nog het woord tot hen, zeggende hoe angstig de Koning en de Koningin de reddingswerken hebben gevolgd en hoe gelukkig onze Vorsten waren bij de blijde tijding der redding. Namens onze Vorsten overhandigde majoor Van Caubergh bloemen aan den ingenieur M. Barbier, en de burgerlijke dekoratie van 1e klas aan den ploegbaas Mahieu, die verleden Woensdag nacht de eerste in de ingestorte gaanderij is neergegald, om vast te stellen dat de reddingswerken mogelijk waren en de eerste verkenningen te doen.
De Koning en de Koningin hadden ook bloemen en geschenken doen bezorgen aan de geredden en aan de redders.
***
Na de ontvangst bij M. Abrassart werden de ontsnapten naar het storbud geleid, waar zij hun opschik maakten. Inmiddels waren in den omtrek der mijn duizenden nieuwsgierigen toegesnel, en uit deze volkasmassa steeg een machtig en blij geluch op, dat tot eene onbeschrijflijk ovatie groeide, wanneer de ontsnapten eindelijk te voorschijn kwamen en het volk groetten.
En nu naar huis! — Automobielen stonden gereed. De ontsnapten en hunne familieleden stapten erin en de autos snorden weg, om de geredden naar huis te voeren.
In de gemeente was de vreugde algemeen. In de koolmijn smaakte men het geluk van den voltrokken plicht, en de arbeid werd er hermonen.
De geredden. — Achiel Caillaux, de opzichter, geboren te Wasmes, op 6 Januari 1881, woonachtig te Hornu, rue des Chausseurs. De andere aan den dood ontsnapten mijnwerkers volgen, namelijk de 21 jarige Pool Stanislas Dembecq, woonachtig te Boussu, rue Basse, gehuwd en vader van drie kinderen; Armand Dubois, 31 jaar, woonachtig te Wasmes, rue Ladessicus, gehuwd en vader van drie kinderen; de 33 jarige Ernest Wauquez uit Hornu, rue Camille Huysmans, gehuwd en insgelijks vader van drie kinderen; Florent Henderick, 34 jaar, woonachtig te Hornu, Cité Ouvreire, gehuwd en vader van 2 kinderen; de 45 jarige Fernand Masse, woonachtig te Wasmes, chancier Falste, gehuwd en vader van een kind.
Slechts een van de geredden werd naar eene kliniek gebracht om enkele dagen rust te hebben. Al de anderen worden per auto naar huis gevoerd. Hun moreel is buitengewoon goed gebleven.
Slechts een paar begaven zich onmiddellijk te bed. De anderen bleven in hun wond sterk onder den indruk, maar de stralende vreugde op het gelaat van hun gelukkige verlossing. Het zeventig uren bleven zij onder den grooten twee en veertig uren lang bleven zij in het onzekere over hun lot en zondevoedsel. De tijd werd gedood met kaartspelen, al slapende of zingende. Steeds bleef de beste kameradschappelijke verstanthouding heerschen.
Vreugde en dank. — In heel de Hensgouwse mijnstreek heerschte Dinsdag de